

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 277/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditsa a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Mikulášom Buzgóom, Štúrova 20, Košice, ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 138/2019 z 29. januára 2020 a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 Co 80/2018 z 30. novembra 2018, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej moci, proti ktorým ústavná sťažnosť smeruje, a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. mája 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Mikulášom

Buzgóom, Štúrova 20, Košice, ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 138/2019 z 29. januára 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“) a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 80/2018 z 30. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol stranou v konaní vedenom Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 31 C 10/2005 v procesnom postavení žalovaného, proti ktorému sa žalobkyňa – obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], Košice (ďalej len „žalobkyňa“), domáhala pôvodne zaplata sumy 1 160,43 € s príslušenstvom z titulu náhrady za nedoplatok spojený s užívaním bytu na podklade zmluvy o výkone správy z 1. marca 1999.

3. Okresný súd uznesením č. k. 31 C 10/2005-699 z 3. novembra 2017 (ďalej len „uznesenie z 3. novembra 2017“) konanie vo veci žaloby žalobkyne zastavil, podanie sťažovateľa z 10. októbra 2016 označené ako vzájomná žaloba odmietol a zároveň rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania, a štátu priznal právo na náhradu trov konania proti žalobkyni v rozsahu 50 %. V citovanom uznesení okresný súd zdôraznil, že podaním zo 14. septembra 2017 žalobkyňa vzala žalobu v celom rozsahu späť a navrhla konanie zastaviť z dôvodu, že sťažovateľ 25. novembra 2013 uhradil nedoplatky na nákladoch spojených s vlastníctvom a užívaním bytu. Sťažovateľ so späťvzatím žaloby a zastavením konania nesúhlasil. Poukazoval pritom na to, že vo veci bola podaná vzájomná žaloba, ako aj na to, že vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 28 C 193/2016 sa rozhoduje spor skutkovo a právne blízky, preto je daný dôvod na spojenie oboch vecí. Okresný súd v uznesení z 3. novembra 2017 konštatoval, že dôvody nesúhlasu so späťvzatím žaloby žalobkyňou prezentované sťažovateľom nepovažuje za dostatočne vážne na to, aby konanie vo veci žaloby nezastavil. Podanie sťažovateľa z 10. októbra 2016 okresný súd odmietol podľa § 129 ods. 1 až 3 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) z dôvodu, že neobsahovalo náležitosti vzájomnej žaloby, neboli

k nemu pripojené ani dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností a nedošlo k odstráneniu vád podania.

4. Krajský súd napadnutým uznesením uznesenie okresného súdu z 3. novembra 2017 potvrdil ako vecne správne a žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. O dovolaní sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné. Sťažovateľ namieta, že sa s napadnutým uznesením najvyššieho súdu „*nevie stotožniť v časti, v zmysle ktorej som prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP.*“.

6. Sťažovateľ nesúhlasí s odôvodnením obsiahnutým v napadnutom uznesení najvyššieho súdu a zvyrazňuje skutočnosť, že z ním uvádzaného skutkového stavu je zrejماً intenzita zásahu do práva na spravodlivý proces.

7. Podľa názoru sťažovateľa napadnuté uznesenie krajského súdu nie je dostatočne odôvodnené, keďže nedáva odpoveď na jeho odvolacie námietky o nevyhnutnosti spojenia vecí, ako aj o „*peňažnom previse po 23.11.2013*“, ktorý neumožňoval rozhodnutie o späťvzatí žaloby a zastavení konania. Namieta aj odmietnutie jeho podania z 10. októbra 2016, ktoré označil ako vzájomná žaloba. Sťažovateľ ďalej argumentuje, že sa dožaduje „*výlučne hodnotenia... relevantnej obrany a právnej argumentácie v konaní pred všeobecnými súdmi a posúdenia porušenia môjho práva na spravodlivý súdny proces.*“.

8. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a zároveň prizná sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 375,24 €.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. V súlade s čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. V súlade s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

15. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

16. Z už citovaného princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť (a aj domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

17. Predmetom konania ústavného súdu je rozhodovanie o namietanom porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorým malo podľa sťažovateľa dôjsť pri rozhodovaní krajského súdu o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o zastavení konania a odmietnutí podania sťažovateľa označeného ako vzájomná žaloba a pri rozhodovaní najvyššieho súdu o dovolaní v časti dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. Podľa sťažovateľa nie sú napadnuté uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu dostatočne odôvodnené.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

20. Už len pre úplnosť ústavný súd zdôrazňuje, že predmet konania o ústavnej sťažnosti nemožno z hľadiska požadovanej ústavnej ochrany rozšíriť len na základe záhlavia ústavnej sťažnosti či jej odôvodnenia aj o porušenie sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny (ktoré sťažovateľ uvádza v úvodnej časti ústavnej sťažnosti). Ústavný súd, súc viazaný petitom (návrhom na rozhodnutie) predloženým sťažovateľom, preto ustálil predmet konania o ústavnej sťažnosti tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

21. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

22. V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že vo vzťahu k všeobecným súdom nie je súdom opravným. Jeho právomoc preto nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti (m. m. III. ÚS 292/2018). Vo všeobecnosti preto úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými či právnymi omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01).

23. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo všeobecnosti patrí aj právo

na prístup k súdu (right of access to a court), resp. právo na súd (right to a court). Z čl. 6 dohovoru vyvoditeľný zákaz odmietnutia spravodlivosti (tzv. *denegatio iustitiae*) sa týka priebehu už začatého konania pred súdom, ale zaručuje aj prístup k súdu. Článok 6 ods. 1 dohovoru zaručuje teda každému právo na to, aby svoju vec týkajúcu sa civilných práv a záväzkov mohol predložiť súdu (m. m. II. ÚS 281/2017).

24. Rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre neustále pripomína, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

25. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu je rozhodnúť o jeho prijatí na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

26. Ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti ústavnej sťažnosti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu vychádzal v zmysle rozsudku ESĽP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská v. Česká republika (sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) z právoplatnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa smerujúce proti napadnutému uzneseniu krajského súdu ako procesne neprípustné, a preto dvojmesačnú lehotu na podanie ústavnej sťažnosti v relevantnej časti podľa § 124 zákona o ústavnom súde považoval v jeho prípade za zachovanú.

27. Nedostatočnosť odôvodnenia sťažovateľ vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu spája s posúdením späťvzatia žaloby, pre ktoré bolo konanie vo veci žaloby zastavené, a s posúdením jeho podania označeného ako vzájomná žaloba ako nezrozumiteľného a neurčitého.

28. Pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity svojej právomoci. Z obsahu ústavnej sťažnosti totiž vyplýva, že zásadnú námietku nedostatočného odôvodnenia vo veci rozhodovania o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby a odmietnutia podania sťažovateľa, ktorou malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, v zásade v totožnom znení uplatnil aj vo svojom dovolaní proti napadnutému uzneseniu krajského súdu [sťažovateľ v ňom tvrdil, že krajský súd sa dopustil procesných pochybení v zmysle § 420 písm. f) CSP, pozn.], čo založilo právomoc odvolacieho súdu sa touto dovolacou námietkou zaoberať a rozhodnúť o nej, čo v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu sa meritórne relevantnou časťou ústavnej sťažnosti zaoberať (obdobne IV. ÚS 468/2018).

Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

29. Sťažovateľ v dovolacom konaní odôvodňoval prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP (všeobecné súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili sťažovateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces) „*nesprávnosťou*“ rozhodnutia odvolacieho súdu o potvrdení zastavenia konania, „*nakolko prejednávany spor mal byť spojený s iným konaním pred rovnakým súdom prvej inštancie sp. zn. 28 C 193/2016*“. Poukazoval ďalej aj na dôvodnosť a preukázanie vzájomnej žaloby, ktorú podal z dôvodu spôsobenej ujmy konaním žalobkyne, čím vo svojej podstate namietal nesprávnosť postupu všeobecného súdu v súvislosti s posúdením jeho podania z 10. októbra 2016 označeného ako vzájomná žaloba (bod 3 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu).

30. Ústavný súd v úvode tejto časti rozhodnutia aj s poukazom na svoju stabilizovanú judikatúru zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

31. Po preskúmaní relevantnej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v kontexte podstatnej námietky sťažovateľa (k tomu pozri bod 29 tohto uznesenia) ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť odôvodnenia najvyššieho súdu a nezistil, že by posudzované rozhodnutie bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou

právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené, a tým mohlo zakladať dôvod na zásah ústavného súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

32. Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľa odmietnuť ako procesne neprípustné, pričom sa ústavne konformným spôsobom vysporiadal s podstatnou dovolacou námietkou sťažovateľa (ktorej nesprávnosť vyhodnotenia zo strany najvyššieho súdu v konaní o ústavnej sťažnosti namieta) o existencii vady podľa § 420 písm. f) CSP (všeobecné súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili sťažovateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces), keď v podstatnom uviedol:

„16. Podľa názoru dovolacieho súdu, uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) C.s.p. nie je dôvodný, lebo odvolací súd sa náležite vysporiadal s uplatnenou námietkou týkajúcou sa spojenia vecí s tým, že dospel k správne mu záveru, že procesné podmienky vyplývajúce z § 166 C.s.p. v danej veci nie sú dané. V konaní vedenom na príslušnom súde prvej inštancie pod sp. zn. 28 C 193/20016 je predmetom nedoplatok žalovaného z titulu vyúčtovania nákladov spojených s vlastníctvom a užívaním bytu za iné zúčtovacie obdobie. Požiadavka žalovaného, aby sa v uvedenom konaní riešil základ všetkých uplatnených nárokov žalobkyne proti žalovanému nie je opodstatnená. Podmienkou spojenia vecí je zásada hospodárnosti konania. Pokiaľ žalobkyňa vzala žalobu späť z dôvodu úhrady uplatnenej pohľadávky žalovaným v tomto konaní, nebolo možné návrhu na spojenie vecí s iným konaním vyhovieť.

17. Späťvzatie žaloby je jednostranný procesný úkon, ktorým žalobca ako dominus litis prejavuje svoju vôľu nepokračovať ďalej v konaní s úmyslom dosiahnuť jeho zastavenie bez meritórneho rozhodnutia. Súd je povinný dispozičný prejav vôle žalobcu rešpektovať a po späťvzatí žaloby pokračuje v konaní tak, aby bolo toto konanie bez ďalšieho prejednávania zastavené resp. sčasti zastavené. Z tohto dôvodu namietaný nesprávny procesný postup odvolacieho súdu nebol dôvodný, a preto dovolanie v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. nie je prípustné.“

33. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ďalej konštatuje, že najvyšší súd sa v ňom osobitne argumentáciou sťažovateľa o „*dôvodnosti a preukázania vzájomnej žaloby*“ (bod 3 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu), a tým aj nesprávnosťou posúdenia podania sťažovateľa označeného ako vzájomná žaloba ako neurčitého nezaoberal a v napadnutom uznesení sa k nej osobitne nevyjadril. Uvedený postup vo veci konajúceho najvyššieho súdu však nemožno s prihliadnutím na ďalej uvedené hodnotiť ako taký, ktorým by došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

34. Z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že svojím podaním (nazvaným vzájomná žaloba) si sťažovateľ proti žalobkyni uplatnil pôvodne sumu 10 000 €, avšak samotný nárok takto uplatnenej sumy skutkovo nepodložil, a to ani na podklade výzvy súdu prvej inštancie zo 17. februára 2017 na spresnenie vzájomnej žaloby a ani na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 3. novembra 2017 (body 15 a 16 napadnutého rozsudku krajského súdu). Neurčitosť a nezrozumiteľnosť podania sťažovateľa boli teda dôvodmi, pre ktoré bolo podanie odmietnuté v súlade s § 129 ods. 3 CSP (ak sa v lehote určenej súdom podanie nedoplní alebo neopraví, súd podanie odmietne; to neplatí, ak pre uvedený nedostatok možno v konaní pokračovať). Postup vo veci sťažovateľa konajúcich všeobecných súdov v súlade s príslušnými ustanoveniami procesného kódexu (v konkrétnych okolnostiach veci v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku) nemožno hodnotiť ako postup, ktorým by dochádzalo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 36/04). Uvedené zároveň už na prvý pohľad vylučuje možnosť hodnotiť ho ako nesprávny procesný postup znemožňujúci sťažovateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Samotné nevysporiadanie sa najvyššieho súdu s námietkou sťažovateľa o dôvodnosti a preukázaní vzájomnej žaloby, resp. nesprávnosti odmietnutia jeho podania z 10. októbra 2016 v kontexte namietanej prípustnosti a dôvodnosti dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP preto nemá už na prvý pohľad ústavnoprávnu relevanciu.

35. Ústavný súd už judikoval, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní (týka sa to aj konania o mimoriadnom opravnom prostriedku) nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o danom opravnom prostriedku, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku preskúmavalo (napr. IV. ÚS 350/2014, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia totiž neznamená, že všeobecný súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, resp. strany sporu (m. m. II. ÚS 76/07).

36. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ani judikatúra ESĽP nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku, rozhodnutie ESĽP z 9. 12. 1994, § 29; Hiro Balani proti Španielsku, rozhodnutie z 9. 12. 1994; Georgiadis proti Grécku, rozhodnutie z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku, rozhodnutie z 19. 2. 1998).

37. S prihliadnutím na citované časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, berúc do úvahy absenciu právnej relevancie námietky nesprávneho postupu vyhodnotenia podania sťažovateľa z 10. októbra 2016 v súvislosti s posúdením prípustnosti dovolania, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako dovolací súd sa v ňom zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal so zásadnou námietkou sťažovateľa, ktorou odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd sa s dovolacou argumentáciou sťažovateľa nestotožnil, a preto jeho dovolanie odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. Postup najvyššieho súdu, ktorý vyústil do vydania napadnutého uznesenia, nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za taký, ktorým by došlo k popretiu podstaty, zmyslu alebo účelu vo veci sťažovateľa použitých procesnoprávných noriem. Vzhľadom na uvedené ani uznesenie najvyššieho súdu vydané v napadnutom konaní nemožno považovať za neodôvodnené či arbitrárne.

38. Keďže najvyšší súd svoje rozhodnutie vo veci odmietnutia dovolania sťažovateľa zdôvodnil v dostatočnej, výstižnej a presvedčivej podobe, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí relevantnej časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

39. Na podklade uvedených skutočností preto ústavnú sťažnosť v relevantnej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

40. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi v nej uplatnenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu